

„Stavila by som sa o celý kartón orechových tyčiniek, že duchovia neexistujú,“ šepkala Bea zachrípnutým hlasom.

Z tašky, ktorú mal vždy so sebou, vylovil Luk svoj vreckový počítač. V databáze vyhľadal obrázky s oblečením z minulých čias. Patrik a Bea sa mu naklonili cez plecia a spolu s ním si prezerali fotografie a kresby.

Veľmi rýchlo sa zhodli.

Strašidelná tvár

„Duch osoby, ktorá žila pred viac ako sto rokmi,“ mrmlal Luk.

Hoci bol teplý letný deň a počasie lákalo na kúpanie, Patrika striaslo.

„Podťe, pozrieme si to miesto, kde sa postava zjavila.“ Bea nečakala, či budú kamaráti súhlasiť s jej návrhom, a hneď sa tam rozbehla. Luk ju váhavo nasledoval. Patrik sa zhlboka nadýchol a šiel tiež.

Ešte sa nedostali na miesto, keď Bea prudko zastala a kamarátom dala znamenie. Načúvali do vetra a cez šumenie listov zachytili dupot konských kopýt. Rýchlo sa približoval. Patrik ukázal na vyšliapanú cestičku, ktorú si Tigrí tím doteraz nevšimol. Vychádzala spoza bujne rastúceho krovia a viedla priamo popri strome, pod ktorým stála biela pani.

Cvalom sa k nim blížil mocný, svetlohnedý kôň. Tmavá hriva a chvost sa energicky pohybovali sem a tam. Na chrbte koňa sedelo nežné dievča, no zdalo sa, že má problém udržať sa v sedle.